

Zweten, dansen en janken bij The Peter Corn Band

Peter Corn; sexy stem. Foto Arenda Oomen/Rotterdams Dagblad

Door Jelle Gunneweg

Hij wordt omschreven als 'wereldzanger' met een 'sexy souffull stemgeluid dat mannen doet hui-veren en vrouwen lonken'. En: 'De groove van zijn formatie wordt onderstreept door krachtige 'zwarte' backing-vocals en een swingende ritme- en blazerssectie'. Onderwerp: de achtmans soul-funkband van de Amsterdamse zanger Peter Corn, die deze maand Rotterdam aandoet voor een paar concerten.

Tegen de verwachting in blijkt Peter Corn niet een grote zwarte zanger te zijn, zoals het rauwe stemgeluid op de demoband doet vermoeden, maar een blanke slanke gestalte gekleed in stemmig zwart en met een baardgroei van vier dagen.

Zijn karakteristieke zang bepaalt nadrukkelijk het geluid van het zelfgeschreven repertoire: een mengeling van funk, soul en

rhythm & blues, gespeeld onder het motto 'zweten, dansen en janken'.

Corn is een 'produkt' van de Rotterdamse manager Arjan Degelink. Zij kwamen in contact met elkaar tijdens de voorronde van de Grote Prijs van Nederland 1992 in Paradiso. Daar speelde Peter met een driemansformatie, die de laatste maanden is uitgebreid tot acht personen, omdat de muziek zo beter tot zijn recht komt. Peter: 'Drummer Gerald Lead komt uit de gospelwereld. Hij heeft een te gekke tweede stem. Zangeres Mieke de Jong heeft bij Vara's Kinderen voor Kinderen gezongen. Gitarist John is net nieuw. Pianist-organist Frank Padding heeft echt dat blues & soulgeluid dat zo bij mijn muziek past.'

'De blazerssectie wordt gevormd door trompettist Dirk Beets en Floris Kisman. Dirk heeft drie à vier jaar bij De Dijk gespeeld en

heeft dus heel veel podiumervaring. Floris ken ik nog van mijn vorige band The Alfredo Brothers, waarin hij drumde. Wij waren één van de eerste soulbands in Amsterdam die ook eigen muziek maakten. Soulbands spelen meestal uitsluitend covers, wij dus niet. Het ging toen vrij aardig: we haalden Vara's Popkrant en het voorprogramma van Wilson Pickett, Curtis Mayfield en Salomon Burke. Ook Candy Dulfer speelde wel eens met ons mee. Zij had veel respect voor ons, juist omdat we alleen maar eigen composities speelden. Zij had destijds nog geen eigen repertoire. Candy heeft daarom ook altijd platen-aanbiedingen geweigerd. Ze heeft net zo lang gewacht tot ze er klaar voor was. Zelf denk ik er ook zo over. Ik kan nu mijn eigen liedjes schrijven. Die ed is er voor het eind van het jaar.'

Twijfelaar 27 maart, Café Hoogenhil 9 april